

Logični operatorji ne delajo le z bool

V Pythonu seveda velja, tako kot v Cju, da je 0 neresnična, vsa druga števila pa so resnična.

```
>>> 0 or 1
1
>>> 0 and 0
0
```

Prav tako veljajo za neresnične `None` (`None` je malo podoben Cjevskumu `NULLu`, vendar ne preveč, saj Python nima kazalcev), neresničen je tudi prazen niz, prazen seznam... vse, kar je prazno. Do sem nič posebnega in nepričakovanega.

Posebno pa je tole: človek bi pričakoval, da `and` vrne `True`, če sta leva in desna stran resnični, in `False`, če ne. Prav tako bi pričakoval, da bo `or` vrnil `True`, če je vsaj ena od strani resnična in `False`, če ni. No, tak človek bi se motil.

Pravilo je takšno:

- **and**: če je vrednost na levi strani neresnična, jo vrne; sicer vrne vrednost na desni.
- **or**: če je vrednost na levi strani resnična, jo vrne; sicer vrne vrednost na desni.

Na prvi pogled tidve pravili samo na malo bolj zapleten način opisujeta, kar pač morata početi `and` in `or`. Da, že, vendar v primeru, da imamo samo `True` in `False`. `False and <karkoli>` vrne levo stran, torej `False`; `True and False` vrne desno stran, torej `False`; `True and True` vrne desno stran, torej `True`.

Ker je tudi za vsako drugo stvar določeno, ali je resnična ali neresnična (kot smo napisali: število je resnično, če je različno od 0; različne druge stvari so resnične, če so neprazne), pa imata pravili zanimive posledice.

```
>>> 1 and 1
1
>>> 1 and 2
2
>>> 2 and 1
1
>>> 2 and 0
0
>>> 0 and 2
0
>>> "" and 2
''
>>> 3 or 0
3
>>> 3 or ""
3
```

```
>>> 2 and 3 or 4
3
>>> 2 and 3 or 0
3
>>> 2 and 3 or 4
3
```

Se zdi uporabno? Ne? Pa poglejte tole:

```
>>> '' or '<neregistriran uporabnik>'
'<neregistriran uporabnik>'
>>> 'Janez' or '<neregistriran uporabnik>'
'Janez'
```

Kadar programiram v kakem drugem jeziku, ne Pythonu, tole res pogrešam.

if-else AKA Pythonov japonski operator

Kaj pa naredi tole?

```
x = 5

x > 0 and 42 or 13

42
```

Ali pa, recimo, tako (da bo počelo kaj smiselnega):

```
x > 0 and x or 0

5
```

Branje moramo začeti pri **or**, navsezadnje je izraz, v bistvu, tak: (**x > 0 and 42**) **or 13**. Zdaj najprej pogledamo levo stran. Tam imamo **and**.

- Če je **x** več kot 0, bo rezultat izraza **x > 0 and 42** enak 42, torej imamo 42 **or 13**, to pa je 42.
- Če **x** ni večji od 0, pa bo **and** neresničen, **False**, torej imamo **False or 13**, kar je 13.

Ali pa takole:

```
x = 5
y = 8

x > y and x or y

8
```

Če je **x** večji od **y**, je rezultat **x**, sicer **y**.

Nas to na kaj spominja? No, da to je isto kot $x > y ? x : y$. Vsaj za tiste, ki iz kakega drugega jezika poznate operator $?:$. Iz Pythona ga namreč ne morete, ker ga nima.

V večini jezikov, torej, imamo "ternarni" operator $?:$. Ternarni? No, da. Operatorji so lahko unarni, tako kot, na primer unarni minus (-3), `not` (`not b` ali, v C-jevski sintaksi, `!b`) ali dvojiški komplement, `~`. Lahko so binarni, kot `+`, `-`, `*`, `/` in tako naprej; to so tisti, ki sprejmejo dva operanda. Lahko pa so ternarni, kot je $?:$.

$?:$ sprejme tri operande. Izraz $a ? b : c$ ima vrednost b , kadar je a resničen, sicer pa c . Ker Python tega nima (oziroma, ni imel in še vedno nima v tej obliki), so programerji namesto $a ? b : c$ pisali a `and` b `or` c . Kar je večinoma delovalo, včasih pa tudi ne.

```
x = 0
y = -5
```

```
x > y and x or y
-5
```

Zakaj to ne vrne x ? $x > y$ je vendar resničen! Poglejmo, kaj dobimo, če vstavimo x in y (poleg tega pa dodamo še oklepaje, da bo bolj očitno, da se najprej poračuna `and`): $(0 > -5 \text{ and } 0) \text{ or } -5$ oziroma $(\text{True and } 0) \text{ or } -5$. Ker je 0 neresnično, je to $0 \text{ or } -5$, torej -5 .

Debata je bila dolga, trajala je leta. Operatorja $?:$ v Python niso uvedli, ker je grd, nepythonovski. Python je zračen, v njem ni nobenih `&&` in `::*`, torej tudi $?:$ ne bomo tolerirali. Ampak boljšega si pa niso izmislili. Na koncu je benevolentni dosmrtni diktator Pythona odločil, da se bo to zapisovalo z izrazom `if-else`, takole:

```
x if x > 0 else y
-5
```

Nek C-ja vaje študent je nekoč komentiral, da je tale operator japonski. Nekako, narobe obrnjen. Ali pa tudi ne: prebere se čisto lepo. Mar nisem zgoraj napisal "Izraz $a ? b : c$ ima vrednost b , kadar je a resničen, sicer pa c ." To je dobesedno to: `b if a else c`.

Vseeno je operator čuden in ga pravzaprav ne uporabljamo radi in pogosto.

Operator `if-else` je del izraza. To ni isto kot `if` in `else`, o katerem smo se sicer poučili danes. Uporabljamo ga lahko, recimo tako:

```
t = x if x > 0 else y
Ali tako
pow(5 * (x if x > 0 else y), 2)
```

Ujemanje vzorcev

Tipično vprašanje prišlekov iz drugih jezikov je: a `switch`-a pa Python nima? Za tiste, ki ne veste, kaj je `switch`: v C-ju lahko napišemo

```
switch(err.code) {
    case 400: msg = "Bad request"; break;
    case 404: msg = "Page not found"; break;
    case 418: msg = "I'm a teapot"; break;
    default: msg = "Whatever";
}
```

In podobno v drugih jezikih. V Pythonu pa ne. Ker tam lahko napišeš:

```
if err.code == 400:
    msg = "Bad request"
elif err.code == 404:
    msg = "Page not found"
elif err.code == 418:
    msg = "I'm a teapot"
```

Ali, točneje, ker ti tega ni treba pisati, saj lahko, kot bomo izvedeli čez slab mesec, napišeš

```
messages = {400: "Bad request", 404: "Page not found", 418: "I'm a teapot"}
```

in potem

```
msg = messages[err.code]
```

Tu bi se kdo uprl, da to ni isto: v `switch` lahko dodaš še marsikaj drugega kot en sam izraz. Upor je bil preslišan do različice Pythona 3.10, ki je v tem trenutku stara par dni in spodnje kode sploh še ne morem izvajati v Jupyteru, ker ga le-ta še ne podpira. V Pythonu 3.10, torej, lahko napišemo tole:

```
code = 418

match code:
    case 400:
        msg = "Bad request"
    case 404:
        msg = "Page not found"
    case 418:
        msg = "I'm a teapot"
    case _:
        msg = "Whatever"

print(msg)
```

Na prvi pogled je stvar takšna kot v jezikih, ki so prevzeli C-jevski zapis, samo da so v Pythonu iz navidez neznanega razloga zamenjali `switch` z `match`. To ni nič takega; v Kotlinu, recimo, bi se tole zapisalo kot

```
when (code) {  
    400 -> msg = "Bad request";  
    404 -> msg = "Page not found";  
    418 -> msg = "I'm a teapot";  
    else -> msg = "Whatever";  
}
```

(Kotlin v resnici carski jezik; gornje se bolj pravilno napiše tako:

```
msg = when (code) {  
    400 -> "Bad request";  
    404 -> "Page not found";  
    418 -> "I'm a teapot";  
    else -> "Whatever";  
}
```

ker je v Kotlinu `when` pravzprav izraz. Kot tudi večina drugih stvari v Kotlinu.)

No, vrnimo se v Python. Pythonov `match` ni isto kot C-jevski `switch`, temveč veliko več. Pythonov `match` preverja ujemanje strukture, ne le vsebine.

```
match tocka:  
    case (0, 0):  
        print("izhodišče")  
    case (x, y):  
        print("ni izhodišče")  
    case _:  
        print("ni točka")
```

Če ima `tocka` vrednost `(0, 0)`, bo tole izpisalo, "izhodišče"; če ima točka kake druge koordinate, na primer `(3, 1)`, bo izpisalo "ni izhodišče"; če pa ima `tocka` vrednost `42`, bo izpisalo "ni točka" - ker pač ni oblike `(x, y)`.

No, to ni še nič. Napišemo lahko tole:

```
match tocka:  
    case (0, 0):  
        print("izhodišče")  
    case (x, 0):  
        print("x =", x, "(na osi y)")  
    case (0, y):  
        print("y =", y, "(na osi x)")  
    case (x, y):  
        print("točka, x =", x, "in y =", y)  
    case _:  
        print("ni točka")
```

Python gre po vrsti in poišče prvi primer, ki opiše `točka`: najprej preverjamo, ali sta obe koordinati 0, nato ali je druga koordinata enaka 0, nato ali je prva 0, sicer pa, ali sploh imamo dve koordinati. In v vseh teh primerih priredi spremenljivki `x` ali `y` podatek, ki je na tem mestu.

Seveda lahko naredimo tudi to:

```
match točka:
    case (0, 0):
        print("izhodišče")
    case (x, 0):
        print("x =", x, "(na osi y)")
    case (0, y):
        print("y =", y, "(na osi x)")
    case (x, y):
        print("točka, x =", x, "in y =", y)
    case (x, y, z):
        print("olala, tri dimenzije")
    case _:
        print("ni točka")
```

No, zakaj bi se ustavili pri treh. Kot bomo videli prihodnji teden (ko bomo tudi boljše razumeli, kaj je tule v ozadju in kaj pomeni tale zvezdica) lahko naredimo tudi to:

```
točka = (3, 0, 5, 6, 8)
match točka:
    case (0, 0):
        print("izhodišče")
    case (x, 0):
        print("x =", x, "(na osi y)")
    case (0, y):
        print("y =", y, "(na osi x)")
    case (x, y):
        print("točka, x =", x, "in y =", y)
    case (x, y, *ostale):
        print("olala,", 2 + len(ostale), "dimenzij!")
    case _:
        print("ni točka")
```

Da ne zapletamo brez potrebe z `x` in `y`, bi lahko pisali tudi:

```
case (*t, ): print("olala,", len(t), "dimenzij!")
```

Še en lep primer iz dokumentacije:

```
command = "take keys"

match command.split():
    case ("quit", ):
```

```

        print("End of game")
    case ("take", object):
        print("You took the", object)
    case ("touch", what):
        print("Don't touch", what)
    case ("talk", "to", person):
        print("You said: 'Hi,", person, "'")

```

Dodati je možno tudi pogoje!

```

tocka = (3, 0)
match tocka:
    case (0, 0):
        print("izhodišče")
    case (x, 0) if x > 0:
        print("desno od izhodišča, x =", x, "(na osi y)")
    case (x, 0):
        print("levo od izhodišča, x =", x, "(na osi y)")
    case _: print("karkoli")

```

Ko Python najde ujemanje, preveri še pogoj, in če ta ni izpolnjen, nadaljuje s preiskovanjem naslednjih vzorcev.